

LINDSEY KELKOVÁ

O jedné holce

*Mezi námi
děvčaty*

*O jedné
holce*

O jedné holce

LINDSEY KELKOVÁ

Přeložila Blažena Kukulišová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2015

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2013 Lindsey Kelk

All rights reserved.

Z anglického originálu *About A Girl*

(Published by Harper, London, 2013)

přeložila © 2015 Blažena Kukulišová

Redakce textu: Milena Kudělová

Jazyková korektura: Ludmila Böhmová

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-328-0

*O mých kamarádkách
Delle, Beth, Emmě a Terri.*

PROLOG

Nechtěla jsem, aby se věci tak zvirtly.

Přišla jsem o práci. Ztratila životní lásku. Máma se mnou nemluvila. Nejlepší kamarádka byla příšerně našťavaná. A spolubydlící už na mě dost možná poslala nájemného vraha. Za dalších čtyřiašest hodin nejspíš budu bezdomovkyně.

Ale znáte to, všechno zlé je pro něco dobré.

Vzhledem k tomu, jak neuvěřitelně se můj život zašmodrchal, jsem byla až překvapivě veselá. Ba dokonce šťastná. Protáhla jsem se, jak jen to šlo, opřela se rukama o čelo postele a zahýbala prsty u nohou v čístočkových bělostných lůžkovinách z bavlny, co se ocitly shrnuté u mých kolen. Všude vládlo ticho a já se usmívala. Zaslechla jsem, jak někde opodál pípá telefon. Místo abych vyskočila a šla zjistit, kdo co potřebuje a jak rychle bych jim to mohla dodat, soustředila jsem se na zvuk sprchování v koupelně a stiskla rty, abych znovu pocítila ono vzrušující mrazení, než vyprchá. Na tvářích mě ještě pálily škrábance od strniště vousů. Byla jsem tak šťastná.

Moje nejlepší kamarádka se pletla. Všechno bude dobré. Snad. Ne že by šlo v posledním týdnu všechno hladce. Dokonce jsem zvažovala nechat se zavřít do blázince, a nejednou. Ale teď je skoro konec. Přežila jsem. Odpoledne sednu do letadla a vrátím se domů. Vyřídím všechny nutné telefonáty, a místo abych se chovala jako vyklepaná lidská troska, zůstanu v klídku a pohodě a dám všechno do pořádku. Když jsem zvládla tenhle týden, zvládnou všechno.

Kdyby mi před sedmi dny někdo naznačil, co mě čeká, zalezu pod stůl a odmítnu se hnout. Ale jak jsem se poučila ze všech televizních pořadů,

co jsem kdy viděla, a z knih, které jednou určitě dočtu, nevíte, jak jste silní, dokud si nemusíte hrábnout na dno. Jsem rozhodně silnější, než si kdokoli myslel. Anebo úplně šílená. Mezi tím je tenká hranice.

Telefon znovu zapípal.

Všechno vyjde. Fotky jsou hotové a vypadají senzačně. Paige bude navysost spokojená. Pan Bennett je šťastný. Kekipi se netvářil tak ani onak, ale všechno mít nemůžete. Teď jen musím zůstat po zbytek dopoledne v téhle posteli, znovu v duchu prožívat strašné věci, co jsem právě prováděla s tím příšerným chlapem, a zítra touhle dobou budu prakticky doma.

Překulila jsem se na břicho, převelice ráda, že na sebe nevidím. Příliš dlouhé vlasy zcuchané až běda, pečlivě nanesené šminky pro změnu pečlivě rozetřené po všech polštářích, a přiznejme si otevřeně, že totální blaho krátce po orgasmu není moc slušivé. Kdybych se teď viděla, možná bych si chtěla nafackovat. Ne že by orgasmus byl v mém případě úplně běžná věc. Rozmrvené háro a rozmazaný make-up, to jo, ale ta část se samolibým „právě jsem si to parádně rozdala s jedním fakt hezkým mužským“? Až tak moc ne. Určitě musí existovat způsob, jak zvládnout postkoitální fázi s kapkou noblesy. Vážně je na čase, aby se tohle začalo učit ve školách. Sestřička, co si brává holky stranou, aby jim vysvětlila vše o nádherném světě tamponů, by třeba mohla přihodit seznam toho, co přibalit na ráno poté. A především by každá žena měla vědět, jak si co nejvíc užít bez toho, aby vám dotyčný džentlmen ošmirgloval z obličeje tři vrstvy kůže.

Tři další pípnutí.

Jakkoli jsem se snažila telefon ignorovat, nevzdával to. Se smutným fňuknutím jsem si uvědomila, že ten otravný krám musím zvednout. Jenže neležel na nočním stolku, kde ho vřdycky nechávám. Protože tohle nebyl můj noční stolek. A netušila jsem, kde se mobil schovává. Mé krásné hedvábné šaty od Valentina ležely na jedné straně místnosti, podprsenka na druhé. Někde uprostřed se válela bílá košile a plážová osuška. A z hlubin hromádky nedbale pohozeného mužského oblečení začal vyzvánět další iPhone jako nějaký druhý hlas. Učiněný komunikační sbor. Celkové provedení trochu připomínalo jednu písničku One Direction. Kašlu na věc. Trhni si, Vodafone.

„Vanesso?“

Sledovala jsem, jak se bambusový větrák u stropu točí dokolečka dokola, poklepávala jsem si do rytmu telefonů a nenamáhala se reagovat na ně ani na muže v koupelně.

„Vanesso?“

Jo, jasně. To jsem já. Svým způsobem.

„Ano?“ křikla jsem a pátrala pohledem po svých kalhotkách. Největší potíž bláznivého sexu se strháváním šatstva je, že když ze sebe servete hadry a dáte si bláznivý sex, je pak těžké nějak důstojně najít oblečení. Těžko si nepřipadat trochu jako coura, když ložíte po zemi a hledáte spodní prádlo. Pokud jste jedna z těch holek, co se po postelových hrátkách promenuje po bytě nahá jako prst, asi vám to nepřijde, jenže já se v nahotě tolik nevyžívám. Patřím totiž k těm, co spí vždycky v noční košili pro případ, že by v baráku vypukl požár. Probůh, ještě pořád tomu říkám postelové hrátky – a jak všichni víme, když o něčem ani nesvedete mluvit, neměli byste to dělat.

„To je moje? Můžeš to vzít?“

„Jo, je. A můžu.“

Teoreticky jsem mohla. I když mě hodně štválo, že musím vylézt z postele. Sunula jsem se po matraci a snažila se nevšímat si šmouh od řasenky na hřbetech obou rukou. Zastrčila jsem si vlasy za uši, naklonila se přes kraj postele a prohrábla kupku odhozené bavlny a hedvábí jako hladový jezevec. Hladový zhyrály jezevec.

Stylový černý iPhone vykukoval z mé podprsenky a na displeji svítilo soukromé číslo. Sklouzla jsem z postele a skočila do hromádky šatstva. Prudce elegantní. „Telefon Nicka Millera,“ ohlásila jsem a vlezla zpátky na postel. „Já samozřejmě nejsem Nick.“

„Kdo je to?“

Z telefonu se ozval neznámý a nepříjemně obviňující ženský hlas. Havaj je možná krásná, ale má mizerné telefonní spojení.

„Já jsem Tess. Vlastně Vanessa. Jo, Vanessa.“ Sakra, když jsem unavená, nedokážu ani pořádně myslet, natož lhát, jako když tiskne.

„Snažím se dovolat Nicku Millerovi.“

„Tohle je Nickův mobil,“ zívla jsem. „Můžu vědět, kdo volá?“

„Promiňte, s kým mluvím? A proč máte Nickův telefon?“

„Nick je ve sprše.“ Nemohla jsem se zbavit pocitu, že si nejspíš zadělávám na průšvih jako mraky. „Já jsem Tess. Vanessa! Sakra, jsem Vanessa!“

„Dejte mi Nicka,“ domáhala se žena. „A hned.“

Nedala jsem jí ho. Místo toho jsem udělala jediné, co mě v tu chvíli napadlo. Ukončila hovor a hodila velice drahý přístroj do sklenice vody opodál. Protože tohle určitě pomůže. Vymrštila jsem se z postele a začala pobíhat a hledat na zemi svůj mobil. Možná by se něco dalo udělat. Třeba je ještě čas. Možná...

„Kdo volal?“

Ve dveřích se objevil pohledný, zcela nahý muž a sušil si bílým ručníkem špinavě blond vlasy. V duchu jsem ho prosila, ať se zahalí. Je těžké soustředit se na vyhrabávání z největší bryndy, jakou svět viděl, když máte přímo před očima penis.

„Nikdo,“ zacvrlikala jsem. „Někdo si spletl číslo.“

„Číslo si nikdo neplete už asi tak dvacet let.“ Nick hodil ručník na zem a vykročil přes pokoj. Bezděky mě napadlo, že je to neúcta nejen vůči pokojským, ale i k životnímu prostředí. Skoro čistý ručník. „Dej mi ten telefon.“

„Ehm, spadl mi.“ Vzhlédla jsem od svinčíku na podlaze a doufala, že mé nahé pŕvaby odlákají Nickovu pozornost od extrémního iPhonového násilí, které jsem „nedopatřením“ spáchala.

Neodlákaly.

„Do prdele, Vanesso!“ Popadl sklenici, nevěřícně polkl a civěl na mobil jako na nějaký exponát: *iPhone ve vodě* od Damiena Hirsta, jasný kandidát na Turnerovu cenu. „Můj mobil. Sakra, je po něm. Co budu dělat bez telefonu?“

Kňučení nesluší nikomu, ať jste sexy nebo ne. Našla jsem svoje kalhotky schované v jedné z Nickových bot a rychle si je oblékla s nadějí, že čím míň budu nahá, tím líp se mi bude přemýšlet.

„Vyklouzl mi z dlaně.“ Zvedla jsem na obranu ruce a přitom se snažila srazit prsa k sobě. Optický klam je nejlepší kouzelnickou zbraní a teď jsem rozhodně potřebovala nějaký magický trik, abych se z té kaše vylí-zala. Možná i zázrak. Kde vězí Ježíš, když ho potřebujete? Nebo aspoň iluzionista Derren Brown. Ale radši Ježíš. „Promiň.“

Zatímco se žalostně mručící Nick snažil oživit utopený telefon, pokračovala jsem v hledání svého příšerně otravného, vytrvale pípajícího mobilu. Pořád jsem nemohla uvěřit, že jsem s ním třískla a poničila displej. Tak kde je, v kabelce? Má pěkná černá hedvábná taška bez popruhu se válela u dveří, kam jsem ji mrskla se šaty, jen co jsme v noci vtrhli dovnitř. Líčidla MAC, parfém Chanel, rezervní baterie a desítky a desítky propisek se rozkutálely po zemi. Někdy se chovám divně. Třeba křečkuju propisky.

„Haló,“ ohlásila jsem se, když jsem mobil konečně vylovila zpod Nickových opuštěných boxerek. Fuj. Potlačila jsem nutkání zavěsit a otřít ho vlhkou utěrkou. Teď nebyla vhodná chvíle pro mé obsedantně kompulzivní sklony.

„Tess, tady je Paige. Kde vězíš? Volám ti nejmíň podesáté. Všude tě hledám.“

No bezva. Paige. Nemůže si děvče po šoustačce dopřát pět minut klidného oddechu?

„Jsem ve svém domku,“ kličkovala jsem. „Co se děje?“

„To teda nejsi. Zrovna jsem tam byla.“ Chvilku se odmlčela. „Jsi u Nicka?“

„Bože, jo, chtěla jsem říct v jeho domku.“ Podívala jsem se na Nicka: zdálo se, že se díky útěšným půvabům mého poprsí konečně smířil s předčasným skonem svého iPhone. „Zrovna jsme probírali fotky.“

Nick zvedl obočí a hodil telefon na zem. Úžasné! Jak rychle se muž dokáže vzpamatovat z bolestné ztráty, pokud se domnívá, že má třeba jen mrňavou šanci do někoho strčit svého ptáka.

„Bezva, jdu tam. Musíme něco vymyslet. Volala Stephanie – je děsně naštvaná, fakt mega. Dostanu padáka. Sakra, Tess – co budeme dělat?“

„Tak jo. Nepanikař, ale nechod sem,“ řekla jsem, uvěznila telefon mezi tváří a ramenem a pleskla Nicka, aby dal ruce pryč od mých kalhotek, teprve nedávno navléknutých. „Musím ti ukázat spoustu věcí ze včerejška – psala jsem ti a nechala pár vzkazů. Vážně, uklidni se. Přijdu za tebou. Nick má něco na práci, ale...“

„To teda má,“ přitakal a zahákl palec pod jemné hedvábí, které se mi podařilo nasoukat jen přes půl zadku. „A ty taky.“

Vyškulbl mi mobil a hodil ho přes místnost. Dívala jsem se, jak telefon poskakuje po lesklé dřevěné podlaze a mizí pod postelí i s Paiginým vyšilováním.

„Seš neuvěřitelně sexy ženská, víš o tom?“ Nick mi přejel konečky prstů nahoru a dolů po páteři a přitiskl mi obličej ke krku. „Nemáš tušení, jak moc tě teď chci.“

„Fakt bych si dala říct,“ zašeptala jsem, oči zavřené a čelo svrašťelé. Na tyhle řeči nejsem zvyklá. Sexy? Ženská? Většina mužů jako by si ani nevšimla, k jakému pohlaví patřím, takže bylo hodně těžké odolat, když jsem tyhle věci slyšela od tak absurdně přitažlivého chlápka. „Jenže teď to nepřichází v úvahu, ani náhodou.“

„Vanesso.“ Popadl mé pěstičky do svých obřích dlaní. „Zničila jsi mi telefon. Seš mi dlužná. Tak mlč a dělej, co říkám.“

Stejně jako tehdy, když jsem Nicka uviděla poprvé, putovalo každé slovo z jeho úst rovnou do mé vagíny, ale tentokrát jsem musela odolat. Dokážu být silná. Pokud na sobě udržím kalhotky.

„Promiň, ale teď opravdu musím jít, vážně,“ trvala jsem na svém, vyškulbla se z jeho náruče a překvapivě ladným pohybem zvedla z podlahy podprsenku. „Je mi to moc líto.“

„Nelituj.“ Temně na mě pohlédl a drapl mě za zápěstí. „A hlavně neodcházej.“

Než jsem se zmohla na inteligentní námitku, ozvalo se od dveří hodně hlasité klepání.

„Promiň, musím běžet.“ Setřásla jsem jeho ruku a snažila se rozpoznat, co z kousků v hromadě zmuchlaného oblečení na zemi jsem na sobě měla na začátku včerejšího večera. „Neotvírej. To je Paige.“

Namouduši, jsem tak pitomá. Řeknu Nicku Millerovi, ať něco nedělá, a čekám, že mě poslechne.

„No a co?“ zeptal se, obočí zvednuté. „Jsme dospělí lidé.“

„No tak, nech toho.“ Na tohle teď nebyl čas. Nick se občas chová jako vůl. Většinou. Vlastně vždycky, když zrovna nepoužívá penis. „Hlavně prosím tě neotvírej.“

Takže Nick v rouše Adamově nakráčel ke dveřím a otevřel je dokořán. Na prahu stála velice šokovaná blondýnka a zírala.

„Paige.“ Nick kývl hlavou. „Zrovna jsme s Vanessou probírali plány na zítřek.“

Drobná světlovláska se zoufale snažila odvrátit zrak od Nicka ve vši nahé kráse. Mohla se soustředit už jen na mě ve spodárech, což situaci nijak nezlepšilo.

Když se Paige vzpamatovala, dala si dvě a dvě dohromady a dopočítala se k necudnému výsledku, protáhla obličej. Udělala jsem neuvážené krok dopředu a uvízla nohou v Nickových boxerkách.

„Paige.“ Podívala jsem se na ni.

„Nicku?“ Podívala se na něj.

Vypadal velice spokojený sám se sebou.

„Ach, Tess.“ Paige se zasmála a nebylo to nic hezkého. „Tess, Tess, Tess.“

„Ne, Paige,“ škemrala jsem. Byla jsem si dobře vědoma toho, že nebývá snadné omlouvat se ženám, pokud vás přistihnou, jak se ve spodním prádle ometáte kolem muže, na něhož si myslí. Zvlášť je-li dotyčný muž nahý. „Prosím.“

„Tess?“ Přestože se Nick považuje za velice chytrého, občas má hodně dlouhé vedení. „Kdo je Tess?“

„Tahle,“ ukázala na mě Paige. „Nebo ne?“

„Vanesso?“ Nick přikryl rukou svoje mužství; netvářil se zdaleka tak samolibě jako před pěti minutami. Kdybych se právě nechtěla na místě propadnout, mohla to být švanda. „Co to má znamenat?“

„Nicku, všechno ti vysvětlím,“ spustila jsem, ne zcela jistá, jak to asi provedu. „Tohle je dlouhá historie. Zábavná historka. Totiž, ehm... Nevím, kde začít.“

„Já jo,“ ozvala se Paige. „Tak tohle je Tess. Nezodpovědná, sobecká a zlá mrcha, co v jednom kuse lže, a já ji nepráskla, protože jsem pitomá.“

Trochu drsné, pomyslela jsem si. Trochu drsné, ale koneckonců výstižné. Najednou jsem cítila, jak se mi podlamují kolena. Nick vypadal hrozně zmateně. A taky byl pořád nahý. Jenže když se Paige rozjela, ani jeho prvotřídní mužnost ji bohužel nestačila ubrzdit.

„Zkrátka a dobře se nejmenuje Vanessa,“ prohlásila moje kamarádka,

mentorka a důvěrnice. Dostávala se do ráže. „Jmenuje se Tess Brooke-
sová a je děsná potvora.“

Bezva.

Tahle verze událostí byla mnohem výstižnější než to, co jsem mohla
nabídnout já.

Kapitola první

O dva týdny dřív

Den, kdy všechno začalo jít šejdrem, byl víceméně stejný jako každý jiný.

Když zazvonil budík, vstala jsem, tiše se osprchovala a čtvrt hodiny sledovala ranní zprávy podle jedoucích titulků, abych neprobudila spolubydlící. Oblékla jsem se, zkontrolovala, jestli mám v kabelce přiměřené množství tamponů, přestože mě od periody dělily skoro tři týdny, dvakrát se ujistila, že je žehlička na vlasy vypnutá, a šla do práce. Jako obvykle jsem do kanceláře dorazila nejdřív ze všech. V pondělí se tam před desátou neukázala ani noha, jenže já mám tu rozčilující vlastnost, že udělám mnohem víc práce, pokud mě ostatní neruší tukaním do klávesnic. Časná rána a pozdní večery jsou mí přátelé. A vzhledem k tomu, jak často nastávají, jsou prakticky mí jediní přátelé. Ale v tohle konkrétní pondělí jsem měla ještě jeden dobrý důvod mít rozzářená očka a načechraný chvostík. Po sedmi letech tvrdé dřiny mě čekalo vysněné povýšení. Já, Tess Brookesová, jsem se měla stát nejmladší kreativní ředitelkou v dějinách firmy Donovan & Dunning.

Nikdo jiný nad tím pochopitelně nejásal jako já, takže mě nemohlo tak moc šokovat, že sedím před kanceláří šéfky personálního oddělení ještě dřív, než vystoupila z podzemky. A taky je fér podotknout, že jsem byla radostí bez sebe.

„Dobré ráno, Raquel.“ Když se konečně objevila na kraji schodiště, vrhla jsem na ni tak široký úsměv, že mě bolely tváře. Usoudila jsem, že tím nic nezkažím; koneckonců, dnešek je můj den. Některé dívky se vdávají, jiné mají děti, já budu povýšena. Což je trochu smutné, když se to tak vezme.

„Tess.“ Raquel, malá peroxidová blondýna s vyhaslýma očima, mě vyzvala posunkem, ať jdu za ní do kanceláře. Nevypadala překvapeně, že

mě vidí. A proč taky? O tomhle povýšení jsme jednaly půl roku; tušila jsem, že ji potěší vidět moje záda. Stačilo už jen podepsat novou smlouvu a půjdu jí z cesty. Na šest měsíců. Jsem ctižádostivá.

„Tak jo, pojďme rovnou k věci.“ Posadila se za příliš velký stůl a usmála se. „Mám nepříjemné zprávy.“

„Jistě.“ Narovнала jsem se na židli a nasadila výraz „poslouchám“. Nepříjemné zprávy? Odcházela? Možná ve firmě končila. Opravdu jsem doufala, že končí.

„Jak víš, firma v posledních dvanácti měsících prošla spoustou změn,“ řekla Raquel, složila ruce před sebe a naklonila hlavu k jedné straně. Raquel je hrozně vážná bytost. Nejspíš proto, že má v popisu práce dávat lidem padáka a všichni ji nenávidí. „Musíme tedy provést nezbytná opatření k zajištění úspěšné restrukturalizace.“

„Dobře,“ přikývla jsem. Hodně divný způsob, jak mě sevřít v objetí a dát mi klíč od záchodků pro vedení. O restrukturalizaci jsem samozřejmě věděla. V rámci toho procesu mě šoupnou do kanceláře v rohu a dají mi o hodně vyšší plat. Což bylo žádoucí, abych mohla splatit ty směšně drahé boty, co mě právě dřely na nohách jako čert.

„Jak víš,“ zopakovala, „podle původního plánu jsme tě měli přesunout do funkce kreativní ředitelky s tím, že budeš přímá nadřízená autorských a designerských týmů.“

„Původní plán?“ Radostné opojení mě pomaloučku začínalo opouštět.

„Původní plán,“ potvrdila a nespouštěla ze mě oči.

To neznělo moc skvěle. Proč nepišti a nedává mi dárek? A proč se usmívá? Raquel se přece nikdy neusmívá.

„Bohužel, kvůli nové restrukturalizaci nebudeme postupovat podle původního plánu. Pozice kreativní ředitelky, kterou jsi měla dostat, už není součástí plánovaného zeštíhlení podniku.“

Tahle slova fakt nemám ráda. Bohužel. Restrukturalizace. Zeštíhlení podniku.

„Popravdě řečeno, tvá funkce je zrušena.“

Opravdu jsem byla připravena na objetí a dárek.

„Pozice kreativní ředitelky –“ můj hlas zněl mnohem nejistěji, než bych si přála – „je v rámci restrukturalizace zrušena?“

Po sedmi letech přesčasů, večerů a víkendů mi satanáška z personálního oddělení s plnou hubou obchodní hantýrky a klišé upjatě sdělovala, že se povýšení nekoná.

„Ano.“ Raquel se na mě podívala asi jako na malé dítě, které právě úspěšně pochopilo, že kravičky dělají bū.

„Takže nebudu nová kreativní ředitelka?“

„Nebudeš.“

Šup a je to. Sbohem, povýšení. Ahoj, bůhvíkolik dalších let za starým stolem. Ahoj, horo přesčasů, co musím odkroutit, abych zaplatila nové boty. Zírala jsem na hrnek s nápisem Oxford University, stojící na kraji stolu, a zápolila s nutkáním odsunout ho, aby nepřišel k úrazu. Kdo chodí na Oxford a pak skončí v personálním oddělení reklamní agentury?

„Jak uvidíš, sestavili jsme velice fér balíček odškodného,“ pokračovala Raquel a nabírala tempo takovým fofrem, že jsem si nebyla jistá, jestli dobře slyším. Přistrčila ke mně přes stůl tuhou lepenkovou obálku a dvakrát na ni klepla. „Za daných okolností pochopíme, když budeš chtít okamžitě odejít. Osobní majetek ti můžu nechat poslat. Stačí, když mi předáš telefon a bezpečnostní průkazku, a o všechno ostatní se postarám.“

Podívala jsem se nejdřív na obálku a pak znovu na tu ďáblovu přísluhovačku.

„Obávám se, že nerozumím,“ řekla jsem co nejzdvořileji. „Balíček odškodného?“

„Firma teď pro tebe nemá uplatnění.“ Raquel se delikátně poškrábala na nose. Odolala jsem pokušení dát jí facku. Jakž takž. „Žádné.“

„Když jsi říkala, že je pozice kreativní ředitelky v rámci restrukturalizace zrušena...“ Zhluboka jsem se nadechla a urputně se snažila nezvracet. „Měla jsi ve skutečnosti na mysli, že jste mě v rámci restrukturalizace vyšoupli?“

„Pozice kreativní ředitelky,“ zopakovala a kývla hlavou, „není v současném obchodním plánu realizovatelná. Kreativní ředitelka jsi ty.“

„Ani jsem tu práci nezačala dělat. Jak jsem o ni mohla kvůli restrukturalizaci přijít?“ Uvědomovala jsem si, že můj hlas stoupá nepřijemně vysoko. A ještě víc jsem si uvědomovala, že mám na krajíčku. Dvakrát jsem mrkla a upřeně se zadívala na oxfordský hrnek ve snaze znovu nabýt rovnováhy.

„Chápu, že asi budeš mít nějaké otázky.“ Raqueliny žraločí oči nabíraly lesk. „Možná by sis ráda naplánovala, kdy to zítra můžeme probrat po telefonu.“

„Možná bych radši chtěla, abys přestala s těma pitomýma vytáčkama a řekla mi, proč mám vyházet!“ zařvala jsem.

Začala jsem bulit, neschopná zabránit přívalu slz. S puchýři na patách a plná vzteku jsem se rozvzlykala. Bylo to neprofesionální a pro dámu zcela nevhodné chování, ale evidentně jsem už neměla práci, tak proč se chovat jako dáma, když je to všem úplně putna?

„Můžeš mi vysvětlit, proč jsem ‚nadbytečná‘, když jsem měla být povýšena? Nebo mi objasni, kdo přesně teď povede kreativní tým? A taky mi třeba pověz, kdo vám bude získávat klienty, povede všechny kampaně a bude makat v předvečer Nového roku, abyste nepřišli o zakázku ohledně záchodového čističe?“ Popadla jsem lepenkovou obálku, třískla s ní o stůl, abych dodala důraz svým slovům, a pak ji mrštila na druhý konec místnosti. „A ten čistič byl šmejda.“

„Nikdo nezpochybňuje tvé pracovní nasazení,“ řekla Raquel, aniž by hnula brvou. „A velice rádi ti dáme doporučení, až si najdeš nové uplatnění.“

„Nové uplatnění?“ Je dost možné, že jsem vrískala. „Tohle není *Panství Downton*. Nejsem žádná kuchyňská služtička. Dobře víš, že jsem nejvíc kreativní ze všech lidí, co tady pracují. Kde je Michael? Kde sakra vězí Michael?“

Michael je můj šéf a naprostej vůl. Když mi každý rok při vánoční party vytil sklenku vína na halenku, jen jsem se smála. Když vloni v létě mluvil před novým klientem o mně a mých nadrech jako o „svých třech oblíbených zaměstnancích“, nechala jsem to být. Celých *sedm let* se pod záminkou Heimlichova chvatu pokoušel ošmatávat mě *pokaždé*, když jsem dostala škytavku, ale byla jsem zticha. Tak kde teď vězí?

„Pan Donovan je dnes dopoledne mimo kancelář,“ odpověděla Raquel poněkud znuděně. „Chápu, že jsi rozrušená, ale opravdu, nejde o nic osobního. Je to jen důsledek podnikové restrukturalizace.“

„A myslím, že potřebuješ restrukturalizovat vizáž,“ zaječela jsem pomstychtivě. Jako zadostiučnění nic moc. „Tohle je směšné. Vedu kreativní tým. Všichni klienti pracují s mými nápady. Všichni do jednoho.“

„Vzhledem k učiněnému rozhodnutí tento rozhovor opravdu není relevantní.“ Vstala a otevřela dveře. Pochopila jsem, že to znamená, ať odprejsknu. „Tvoje pozice v podniku už neexistuje. Pošlu ti všechny osobní věci a detaily našeho velice štědrého balíčku na adresu domů spolu s číslem své přímé linky. Velice ráda s tebou všechno proberu, pokud budeš mít nějaké otázky, až se nad situací trochu zamyslíš. Asi bychom to měly udělat po telefonu.“

Nenapadlo mě nic lepšího než popadnout hrnek Oxfordské univerzity z jejího stolu a třísknout jím o zem. Poskočil po běžovém koberci a pak tam smutně ležel vedle loužičky kávy, co z něj vytekla.

„Už je ti líp?“ zeptala se Raquel a vytáhla obočí.

„Ne tak docela,“ přiznala jsem, bradu zvednutou do výšky a paži napřaženou, abych smetla štos složek z jejího stolu. Dupla jsem si odřenou nohou, šlohla z police tubičku lepidla a bezostyšně si ji strčila do kapsy.

„Tohle si беру,“ dodala jsem nevrle na vysvětlenou. „Klidně mi to strhni z toho štědrého balíčku.“

Když jste v šoku, máte podivné myšlenkové pochody.

Sedm let práce a můj šéf ani neměl tolik slušnosti, aby mi přišel dát osobně padáka. Místo abych chodila na svatby, narozeninové oslavy a rande, plnila jsem termíny, odevzdávala projekty a přednášela prezentace, a to vše s úsměvem. Zatímco mí přátelé zvraceli na ulici a muchlali se s kdekým, já strávila předvečer Nového roku v zasedačce, házela tři hodiny v kuse o zeď antistresovým míčkem a snažila se vymyslet inovační kampaň na nic moc kvalitní WC kachnu. A taky jsem ji ze sebe vyždímala. Měla jsem byt plný nepřečtených knížek, DVD, na které jsem se nikdy nepodívala, a cédéček, co jsem si chtěla poslechnout, ale nikdy se k tomu nedostala. Dobrotivý bože, neposlouchala jsem hudbu tak dlouho, že jsem ještě měla cédečka. Ale vlastně mi to nevadilo, tohle patřilo k věci. Tak zněl plán. Přestože mi jediní dva zbývající přátelé v jednom kuse radili, ať zvolním tempo, že práce není všechno, neposlouchala jsem je. Byla jsem šťastná. Nic mi nechybělo, žila jsem prací. A teď jsem neměla ani život, ani práci.

Ale když jsem naposledy sjížděla do svého patra výtahem, co vždycky

páchl po kočičím žrádle, uvědomila jsem si, že mě neštve jenom ztráta práce, ale taky ztráta všeho, co s tím souvisí. Hlavně snu, že opustím svou ďábelskou spolubydlící a najdu si vlastní bydlení. Protože jakmile budu mít vlastní byt, začnu doopravdy žít. Nakoupím nóbl nádobí a hezké závěsy, naučím se vyrábět sushi a pořídím si bezva telku s úžasným audio systémem. A pak pozvu na večeri Charlieho, trochu to přženeme s pitím a podíváme se na nějaký film, ve kterém skoro jistě bude mít hlavní roli Emma Stoneová, a ve chvíli, kdy bude dámám připadat roztomilá a mužům sexy, položím Charliemu hlavu na rameno a jemu dojde, že jsem jeho Emma Stoneová. Políbíme se a budeme spolu navěky. Jenže to teď padá. Protože jsem přišla o práci. Takže nebude byt. A nebude ani večere, noční film s Emmou Stoneovou, polibek a šťastný život až do smrti. Najednou je všechno pryč.

Nikdy dřív jsem nedostala padáka, ať už kvůli nadbytečnosti nebo z jiných důvodů, a netušila jsem, co v téhle situaci velí řádný protokol. Poprvé jsem byla vděčná, že jsou všichni ostatní v kanceláři taková flákači. Nikdo mě nevidí knourat a házet svoje věci do igelitky z Teska – jen zděšeně se tváříci stážista a grafik, o němž všichni vědí, že na záchodcích čichá čikuli. S podnikem to jde z kopce a já dostala vyhazov, ale čicháč čikuli si práci udržel. Bezva.

Zvedla jsem sešívačku a chvíli si ji prohlížela. Nevzpomínala jsem si, kdy jsem naposledy neměla plán. Ať už jsem sestavovala dívčí fotbalový tým na základce, protože mi tělocvikář připadal jako sexista, snažila se něco vydělat u stánku s občerstvením při venkovském karnevalu nebo se při autobusovém výletě do Alton Towers v deváté třídě čile usadila vedle Jasona Hutchinsone, vždycky jsem měla nějaký plán. Tým Cloverhill Panthers skončil v naší místní divizi třetí od konce, na karnevalu mi usilovné ředění Ribeny až na růžové čuránky vyneslo přesně čtyři libry a sedmáct pencí a Jason Hutchins patřil po dvě drahocenné hodiny a třináct minut jenom mně. Vždycky jsem měla plán a pokaždé mi vyšel. Hodila jsem sešívačku do tašky a odkráčela.

Po desetiminutovém bloumání po Theobalds Road jsem se ocitla na Bloomsbury Square, v jedné ruce nákupní tašku, ve druhé zbytky důstojnosti. Dobelhala jsem se k prázdné lavičce, shodila nové boty, aniž bych

se trápila tím, co britské letní bláto provede se senzační přírodní hlazenou kůží, a nepřítomně civěla na dva psy, pobíhající po parku sem a tam. Vypadají vždycky šťastně, pomyslela jsem si, když jsem vytahovala všechny sponky ze složitého účesu, jednu po druhé. Psi jsou pořád šťastní. Psi nemají plán. Nesnaží se sedm let šplhat vzhůru po žebříčku kariéry. Nejsou deset let beznadějně zamilovaní do nejlepšího kamaráda. No, ruku na srdce, tím si nejsem úplně jistá, ale přijde mi to nepravděpodobné.

Hrábla jsem do Teskotašky a hledala něco, co by mi aspoň trochu zvedlo náladu. Ukradená sešívačka, tři zarámované fotky, zbrusu nová krabice cereálních tyčinek Special K a zhruba sedmnáct různých propisek. (Spousta zvýrazňovačů. Zvýrazňovače mám ráda.) A šmytec. Po sedmi letech jsem skryla všechny důkazy o své existenci v kanceláři do jedné poloprázdné nákupní tašky, šetrné k životnímu prostředí.

Vytáhla jsem fotky, jednu po druhé, a rozložila je po černě oděných kolenou. Na první jsem byla já a Amy, malé holčičí verze dvou nejlepších kamarádek, které se převlečené za princezny zuřivě objímají před fotoaparátem. Druhý snímek působil mnohem škrobeněji: já, sestry, máma a babička jsme se netvářily zdaleka tak vesele. A žádné objímání, v tom se my Brookesovi nevyžíváme. V podstatě musí někdo umřít, aby to mámu přimělo zajít dál než ke strohému poklepání na rameno. Když mi umřel první dědeček, pocuchala mi vlasy. Velice silný zážitek. I na třetí a poslední fotce jsem byla zachycena s Amy, tentokrát dospělé a spolu s Charliem, mým kolegou, nejlepším kamarádem a mužem, jehož deset let potají miluju. Všichni tři jsme si hověli na pohovce v jednom pařížském hotelu, před námi velikánské zrcadlo a za námi druhé. Obličej mi zakrýval foťák, který mě toho léta všude provázel, ale v zrcadlech se donekonečna opakoval odraz mých džínových šortek a pruhovaného trička. Charlie a Amy se na mě usmívali. Amy, vězící ve fázi *Amélie*, seděla s účesem z černých vlasů s ofinkou a v délce pod uši po mé levici, nohy natažené přese mě a Charlieho. Po mé pravici mi životní láska položila hlavu na rameno a držela zapálenou cigaretu stranou, aby mi nespadol popel na holou kůži. Z fotky se to sice nedá poznat, ale vzpomínám si, že jsem se usmívala. Byli jsme tři mušketýři. Kámen, nůžky, papír. Amy jako nůžky, Charlie papír a já kámen. Vždycky kámen, pevná skála.

Cítila jsem, jak se můj dech pomalu, ale jistě vrací k normálu a napětí v ramenou trošku povoluje. A vtom jsem si uvědomila, že na lavičce vedle mě kdosi sedí.

„Dobré ráno,“ řekl neuvěřitelně obyčejný muž s oholenou hlavou a v černém bomberu a kývl na mě.

„Dobré,“ odpověděla jsem a pečlivě uložila fotky zpátky do tašky. Není proč být nezdvořilá. Koneckonců, tohle je teď můj život. Posedávat v londýnských parcích, klábosit s ostatními nezaměstnanými/povaleči a žít zprostředkovaně přes majitele psů. Napadlo mě, jestli v Tesku u Russell Square prodávají White Lightning. Připadalo mi, že tomu dni chybí už jen flaška cideru.

„Nevyváděj,“ řekl muž vedle mě, přisunul se blíž a díval se rovnou před sebe. „Dej mi peněženku a mobil.“

„Co prosím?“ Nebyla jsem si jistá, jestli dobře slyším. Je tohle přepadení? Chce mě po sedmi letech v Londýně skutečně někdo oloupit? Tak to teda ne!

„Mobil a peněženku. Naval!“ Vytáhl z kapsy švýcarský armádní nožík a vrhl na mě tak děsivý pohled, na jaký se zmohl. „Nenuť mě, abych tě musel odkráglovat.“

Pořád jsem tomu moc nevěřila a jen zírala s hlavou nakloněnou k jedné straně. Bezděky mě napadlo, že by ten chlápek naháněl větší hrůzu, kdyby měl vlasy. Vypadal jako přerostlé mimino.

„Nemám mobil,“ odpověděla jsem. Vážně se to dělo. Přepadlo mě obří batole v bombardérské bundě. „A peněženku vám dát nemůžu. Beztak je prázdná a byl to dárek.“

„Mobil přece mají všichni,“ namítl trochu užasle. „Sem s ním.“

„Fakt ne.“ Rozevěřela jsem kabelku, otočila ji dnem vzhůru a vysypala obsah na lavičku mezi nás. Na dřevěné laťky se s rachotem vysypaly tři rtěnky, pudřenka, klíče, víc tamponů, než by za normálních okolností mohl kdokoli potřebovat, a ještě větší množství propisek. Zvedla jsem peněženku a zastrčila si ji mezi kolena. Řekla jsem, že ji nedostane, a myslela jsem to vážně – přece neporuším slovo před nějakým kriminálem. „Vidíte? Nemám mobil. Právě jsem dostala padáka. Telefon mi sebrali. Jiný nemám.“

„Opravdu nemáte telefon?“ Rádoby lupič byl viditelně otřesen. „To je teda v hajzlu.“

„Ano, přesně tak,“ potvrdila jsem.

Chvilí jsme oba mlčeli.

„Nemám ani práci,“ řekla jsem a začala sbírat svoje věci a házet je zpátky do kabelky. Nezdálo se, že by jevil tolik zájmu o zvýrazňovače jako já. Asi pro ně neměl velké uplatnění. „Telefon není takový problém.“

„Já jsem taky bez práce,“ odpověděl, popadl dva tampony a šoupl mi je do kabelky. „Přišel jsem o ni. Zatracení Toryové, že jo?“

„Recese je těžká pro všechny,“ přitakala jsem soucitně. „Doba je zlá.“

„Nepotřebujete někomu zavolat?“ zeptalo se velké mimino. Pak muž strčil ruku do jiné kapsy než té s nožíkem a vylovil zbrusu nový iPhone. „Jestli chcete, můžete použít můj.“

„To by bylo skvělé.“ Ochotně jsem si od něj vzala mobil a nevšímal si kontroverzního vzoru na krytu. Vím celkem jistě, že v Carphone Warehouse neprodávají telefonní kryty s hákovým křížem. Musel být vlastnoručně vyrobený. „Děkuju.“

„Nebojte, dopřeju vám trochu soukromí.“ Odměřeně se uklonil, vstal a poodešel stranou. Sledovala jsem, jak jedna ustaraná se tvářící dáma středního věku ve voskované bundě a s čelenkou ve vlasech prudce změnila směr a vzala to oklikou. Muž vykročil za ní a já odvrátila zrak.

„Haló?“

„Amy.“ Já bych hovor z neznámého čísla nikdy nepřijala. Amy je bere vždycky. „To jsem já.“

„Odkud voláš? Co se děje? Dali ti nový mobil? Dostala jsi iPhone? Máš tam Siri? Můžu se na něco zeptat?“

„Tenhle mobil není můj,“ zarazila jsem ji, než vyrukuje s nějakou zvrhlou otázkou pro vševědoucí Siri. „Jsi v práci?“

„Jo.“ Neznělo to přesvědčivě. „Do pěti.“

„Škoda. Dostala jsem vyhazov a myslela jsem, že by ses možná chtěla pořádně ztrískat.“

„STELLO!“ Rychle jsem ucukla hlavou od sluchátka, protože Amy křikla na šéfku, aniž by oddálila telefon od úst. „Chytla mě migréna. Jdu domů, ano?“

„Myslím, že s migrénou bys takhle hulákat nemohla,“ upozornila jsem ji. Amy si mé poznámky nevšímala. „Za půl hodky jsem u tebe. Do té doby se nezabíjej, jasný?“

„Tak jo,“ řekla jsem. Než tu možnost nadnesla, vlastně mě nenapadla, ale Temže byla hrozně blízko a ušetřila bych si chození na pracák. Ani jsem nevěděla, kde vůbec pracák je. Možná mi poradí můj nový známý. Nebo bych se radši měla utopit. Než jsem se stihla Amy zeptat na její názor, zavěsila a všimla jsem si, že majitel mobilu přeshlapuje opodál. Ukončila jsem hovor, usmála se a natáhla k němu dlaň s telefonem.

„Víte co?“ Odstrčil mi ruku. „Nechte si ho. Můžu si kdykoli pořídit jiný.“

„Kdepak.“ Snažila jsem se vtisknout mu ho zpátky do potetované ruky. „To přece nejde. Opravdu si ho nemůžu vzít.“

„Klidně si ho vemte.“ Strčil mi mobil zpátky do dlaně a vstal. „Jak bez telefonu seženete novou práci? Jen si ho nechejte.“

„Tak vám moc děkuju.“ Co nejradostněji jsem se na něj usmála. „Je to od vás moc hezké.“

„Rádo se stalo.“ Zvedl ruku v pozdravu, který jsem matně poznávala, i když ne ze skauta. „A nedělejte si starosti. Zdravá kočka jako vy? Budete v pohodě. Hlavně si pamatujte: ať si všichni naserou.“

„Jasně, ať si naserou,“ zopakovala jsem, potěšená komplimentem, a snažila se skousnout, že ho vyslovil chlápek, který je zjevně něco jako neonacista.

Dívala jsem se, jak lupič, z něhož se vyklubal pohádkový dobroděj, odchází přes park. Hrany telefonu vyzdobeného hákovým křížem se mi vrývaly do dlaně, rozpršelo se a já se rozbřečela. Netušila jsem, jak přestat.

Kapitola druhá

Dívka, kterou jsem uviděla doma v zrcadle, nebyla stejná jako ta, co před třemi hodinami vyšla z mého bytu. Elegantní drdůlek se proměnil v účes à la zmoklá slepice a pečlivě nanesený, ale přitom strašně nenápadný make-up byl v tahu, šminky smyté buď slzami, nebo deštěm. Oči, při odchodu z domu hnědé a jiskrné, se zakalily, opuchlé a rudé. Jednoduché černé šaty rovného střihu byly skrznastrz promáčené a nevypadaly jako něco v šik kancelářském stylu, spíš připomínaly černý latexový kondom s kapsou, v níž dosud vězela tubička lepidla. Aspoň jsem už chápala, proč se ten malý kluk, na něhož jsem se usmála před prodejnou Superdrug, rozbrečel. Zatímco jsem civěla na svůj odraz v zrcadle a přála si, ať z mého čela zmizí to, co jsem považovala za tři nové vrásky, rozlétly se vstupní dveře, dovnitř vlétla drobná černovláska, a než jsem se stačila nadechnout, vrhla se na mě.

„Probůh, co se stalo? Cos provedla?“ Amy se vymrštila na špičky a sevřela mě v pevném objetí. „Dala jsi někomu pěstit? Sedla na kopírku a vyfotila si zadek? Zpronevěřila pár milionů?“

„Snižují stavy,“ zasípala jsem a vyprostila své promáčené já z Amyiny náruče. „V rámci ‚restrukturalizace‘.“

„Víš, že tyhle vzdušné uvozovky nesnáším.“ Plácala mě po rukách, dokud jsem je nesvěsila podél boků. „A opravdu jsi mě zklamala, vážně. Nikomu jsi jednu neubalila? Ani Charliemu?“

S Amy jsme nejlepší přítelkyně od dob, co jsme se naučily mluvit. A i předtím jsme prý spolu vycházely dobře. Narodily jsme se v rozmezí šesti týdnů a naše mámy se staly nejlepšími kámoškami krátce poté, co se seznámily na hodině aerobiku ve venkovské tělocvičně. Prožily jsme

spolu všechny důležité mezníky – počínaje prvními slůvky a krůčky a konče muchlovačkami a kocovinami v ne tak dávných časech. V nouzi jsme si vždycky pomáhaly, ať už šlo o to, že mi došly pytlíky s čajem (než ve východním Londýně existovalo něco jako Tesko s nepřetržitým provozem), nebo když Amy tři dny před svatbou dala košem svému snoubenci Davovi. Tohle jí nešlo nikdy, rozhodnout se a pak se toho držet. V posledních dvou letech vystřídala tři zaměstnání a čtyři kreditky s nulovým úrokem, ale co se mě týkalo, byla naprosto spolehlivá a neúprosně loajální. Z mého hlediska neměla chybu.

„Ani jsem nestihla nikoho zmlátit.“ Pořád jsem tak docela nemohla uvěřit tomu, co se stalo. Byla jsem nadbytečná. Už jsem si vyslechla ledaco, ale tohle slovo mi připadalo úplně nejhorší. „Ta ženská z personálního chtěla, ať k ní přijdu. Myslela jsem, že jde o nějaké papíry k povýšení, ale pak mi řekla, že jsem propuštěná.“

Slova mi uvízla v hrdle.

„Žádné drama. Žádné vzrůšo. Jen restrukturalizace.“

„Jsi v pořádku?“ Amy si mě obezřele prohlížela, jako by se bála, že mi najednou rupne v bedně a zdemoluju celý byt. Vcelku právem. Kdybych byla schopná něco cítit, je jistá šance, že by se to mohlo stát. „Práce je pro tebe přece vším.“

Přesně tohle jsem potřebovala slyšet.

„Vlastně nevím,“ zahuhňala jsem otupěle. Znělo to divně, nedokázala jsem správně formulovat slova. „Nic necítím.“

„Nic?“ Evidentně špatná odpověď. „Nejsi našťavaná, smutná, zmatená nebo, já nevím, vzteklá? Když dostanu padáka, mívám chuť někoho ubodat.“

Amy dostává padáka často.

„Nic,“ zopakovala jsem. „Jen... takovou prázdnotu. A trochu chlad.“

„Citovej?“ vyptávala se, na můj vkus až moc dychtivá. „Připadáš si uvnitř prázdně?“

„Tělesný chlad.“ Možná to byl špatný nápad, zavolat jí. „A jako by se mi chtělo na záchod.“

„Zas další zklamání.“ Amy mě odtáhla přes mrňavý obývací kuchyně a otevřela jednu ze tří lahví laciného šumivého vína, co o sebe

vesele cinkaly v tašce od Sainsbury's. „Já to nechápu. Přece tě nemůžou vyhodit. Všichni vědí, že jsi jediná, kdo tam něco dělá. Přeskočilo ti? Vyšoupli tě, protože ti hrabe? Co říkal Charlie?“

„Nebyl tam, když jsem odcházela.“ Vzala jsem si hrnek se Snoopym plný sektu a vypila ho na ex. Laciné víno hrálo. Bezva. „Netuším, jestli to ví.“

Ovšemže to Charlie ví. Vědí to všichni. Všichni vědí, že mě vykopli. Všichni. Do jednoho.

„Nevolal ti?“ Amy mi dolila víno, vytáhla ze skříňky mé spolubydlící balíček sušenek Pop Tarts a šoupla je do topinkovače. Neměla jsem sílu ani chuť jí v čemkoli bránit.

„Na personálním mi sebrali telefon,“ řekla jsem a hrábla do kabelky po iPhoneu, svém novém majetku. „Naštěstí jsem se v parku stala obětí loupežného přepadení, které se nakonec zvrtno a ten člověk mi dal tohle.“

Moje drobná nejlepší kámoška mi vyšklubla telefon z ruky a pečlivě si ho prohlížela, aniž by se domáhala dalších podrobností. „No vida, a je nověj. Super. Divnej kryt.“

Sebrala jsem jí ho, sundala problematický kryt a znovu jí telefon podala. „Nemůžu si ho nechat. Je kradený.“

„Prohodíme si je? Klidně si vem můj.“ Stiskla několik tlačítek a odkašlala si, než promluvila. „Siri, proč je Donovan & Dunning banda sráčů?“

„Promiňte, nevím, co máte na mysli,“ odpověděla. Na neživý objekt velice diplomatické.

Opřela jsem se o kuchyňskou zeď, upíjela druhou dávku bublinek z nenápadně dolitého hrnku a dívala se ven na střechy východního Londýna. Vypadaly přesně stejně, jako když jsem ráno odcházela. Zatímco jsem se soustředila na neměnné nástavce komínů, napadaly mě samé hlouposti, třeba: co tomu řekne máma? Co mám dělat, až mi zítra ráno zazvoní budík? Skončím jako bezdávka? Netušila jsem, jak seženu práci. Pro Donovan & Dunning jsem dělala od studií na univerzitě. Dokonce dřív, než jsem dostudovala – v posledním ročníku jsem tam pracovala jako stážistka. Budu si muset napsat životopis. Píše se ještě životopis? Měla bych něco tweetnout? Možná mám na novém telefonu aplikaci pro nezaměstnané. A hlavně mě štválo, že jsem musela odejít od spousty

rozdělané práce. Někdo musí zkouknout finální verzi prezentace k osvěžovači vzduchu. A kdo převezme starost o novou reklamu na vařené fazole? Třeba ji v některé epizodě seriálu *Mad Men* zruší a ušetří čas.

Z nedostatku lepších věcí na práci jsem přitiskla záda ke studené kuchyňské zdi a sklouzla dolů k podlaze. Jo, o hodně lepší. Amy seděla na lince, v jedné ruce telefon a ve druhé křupavou sušenku Pop Tart; ustaraně na mě hleděla. Nepřipadalo mi to správné. Spíš bych měla já dávat pozor na ni.

„Tess,“ řekla. Koukla jsem na ni přes okraj hrnku se Snoopym, oči doširoka rozevřené. „Sedíš v kuchyni na zemi a máš na sobě úplně promáčený hadry.“

„Jo.“ Nepletla se.

„Máš hlavu na odpadkovém koši. A ten koš smrdí.“

„To je fakt.“ Už zase ty prvotřídní pozorovací schopnosti. „Smrdí.“

„Neměla by ses jít převlíknout? Co myslíš?“

Nechtěla jsem se převlíknout. Děsilo mě pomyšlení, že když ze sebe shodím pracovní oblečení, nezbude mi než navléknout si pyžamo, a jakmile se obléknu do pyžama, třeba je už nikdy nesundám. Vzpomněl si Michael na oběd s tím strašným člověkem z autofirmy? Amy si mé mlčení nakonec vyložila jako ne.

„Co třeba vykoupat se? Nejsi promrzlá?“

Představa koupele mi připadala právě tak skličující. Ve vaně se nedá dělat nic, s čím nesouvisí vzlykání nebo žiletky. Jestlipak designerka Sandra nezapomněla změnit barvu veverky v návrhu reklamy na papírové ručníky?

„Tess, potřebuju od tebe nějakou verbální odezvu.“ Amy na chvilku odložila snídani a lusklá přede mnou prsty. „Co chceš dělat?“

Vzhledla jsem, odhrnula si z obličeje zaneřáděné vlasy a zavrtěla hlavou.

„Nevím,“ řekla jsem. „Vážně ne. Nevím vůbec nic.“

Podruhé toho dne jsem se rozbrečela. Máma by se hanbou propadla.

Amy se smutným povzdechem seskočila z linky a schoulila se vedle mě a koše. „Musí to být hnusnej pocit, já vím.“ Vmáčkla paži mezi mě a zeď a objala mě. „Ale ty máš na víc. Jsi ve své práci strašně dobrá. Ať už měli jakýkoli důvod pro to, co udělali, budou na tom tratit oni. Ubíjelo tě to

tam. Příští pondělí touhle dobou budeš mít jinej džob, lepší práci u lepší agentury. Viš, že mám pravdu.“

Ignorovala jsem, že i když má Amy červený diplom z angličtiny a mediálních studií, zatím se nejdéle uchytila jako uvaděčka v místním kině, a rozhodla se věřit jí. Měla jsem snad na vybranou? Dělam svou práci opravdu dobře. Podle Charlieho jsem tak dobrá, že bych nejen dokázala prodat Eskymákům led, ještě bych je přesvědčila, že ho ručně krájeli skřítkové, obsahuje zmrzlé slzy jednorožců a měli by mi děkovat, že jim dávám příležitost už jen uvažovat o jeho koupi. Potřebovala jsem jen nový plán. A víc laciného vína.

„Tak šup šup – jestli si nedáš vanu, musíš se aspoň vysprchovat.“ Amy mi dala pusku na tvář a vyskočila na nohy. „Nebo si uženeš smrt, a upřímně, nemůžu se už ani vteřinu dívat, jak máš zřízený vlasy. Vypadáš jako nějaká šmudla.“

„Fajn.“ Vytáhla jsem se s její pomocí do výšky svých sto pětasedmdesáti centimetrů a otřela tváře hřbety rukou. Někdy si vedle ní připadám jako kolohnát; ona je rozkošný diblík a já – zkratka bidlo. Babička mi říkávala, že jsem sošná, ale vážně, kdo chce být socha?

„Mazej do sprchy a já jdu koupit pořádné jídlo – nic tady nemáš.“ Amy mě plácla po zadku a postrčila mě ke koupelně. „Hitlerka se tu hned tak neukáže, nebo jo?“

„Prosím tě, neříkej jí Hitlerka,“ zasténala jsem. Fakt je, že Amy a má spolubydlící spolu nevycházejí. Dotyčná spolubydlící byla našťastí celý týden pryč. „Vrátí se až o víkend.“

„Uf, bezva.“ Amy si teatrálně oddechla. „Tu tady potřebujeme ze všeho nejmíň.“

„Souhlas.“ Když se do sebe ty dvě navázely, přičilo se mi povzbuzovat je, ale Amy měla pravdu, má spolubydlící není nejchápavější ze všech lidských bytostí. Jestli překonám tenhle týden a vrátím věci do pořádku dřív, než se ta holka vrátí, život bude snazší.

„Tak jo.“ Amy vytáhla z kapsy klíče od mého bytu a použila je jako malé lesklé ukazovátko. „Ty jdi do sprchy a umyj si vlasy, já jdu do Sainsbury’s pro haldu čokolády a za čtvrt hodky se sejeme před telkou u maratonu s *Buffy*. A dávám ti jen jeden den, protože zítra se o tebe

budou přetahovat všechny reklamní agentury v týhle zemi a na upířský mordy nebude čas.“

Přikývla jsem, objala ji a zavřela se v koupelně; najednou jsem si zoufale přála shodit ze sebe mokré hadry. Mrskla jsem promáčenou halenku na dlaždičky, kam dopadla s uspokojivým plesknutím, a vkročila do sprchy skoro s úsměvem. Kůži jsem měla lepkavě studenou a teplá voda štípala tím nejlepším možným způsobem. Cítila jsem, jak se prohřívám až ke kostem, což přinejmenším znamenalo, že ještě pořád něco cítím. Vážně, někdo by měl Londýn upozornit, že je léto. Od května jsme měli asi tak tři dny pořádného slunce a blížil se červenec.

„Budu třeba cestovat,“ řekla jsem gumové kačence, co bydlí v rohu sprchy. „Možná si zajedu někam, kde je teplo.“

„Kde na to vezmeš?“ zeptala se. Cynická kačena. „Nemáš žádné úspory.“

Možná je cynická, ale taky měla pravdu. Protivná káča. Do svých pětadvaceti jsem si pořídila impozantní dluhy jak kvůli studentské půjčce, tak prostřednictvím kreditek. Asistování a stáže nejsou nejlépe placené profese a bez banky v podobě mámy a táty, kteří by mi v prvních pár letech vypomohli, jsem se musela spoléhat na dobrotu cizích lidí. Tedy bankovního ouřady v HSBC, co mi sjednal studentskou půjčku. Byl velice nápomocný a ještě snazivější, když ze mě ždímal úroky až do poslední penny. Takže ne, úspory nemám, ale nemám ani dluhy – což je něco. Svým způsobem.

„Bude to dobré,“ řekla jsem při mydlení kritické kačence. „Zítra pošlu e-mail všem, koho znám u jiných agentur. Kolik doporučení jsem v posledním roce napsala?“

Kačena neodpověděla. Cynická a *ke všemu* nezdvořilá.

„Moc. Napsala jsem jich hrozně moc. Musím mít adresy na všechna personální oddělení.“

A měla jsem je. Nejenže jsem úžasná v tom, co dělám, ale taky jsem u D&D patřila k nejvěrnějším pracantům. Zaměstnanci se tam střídají hodně rychle a z důvodů, které jsem až do dneška pořádně nechápala, neměl nikdo chuť požádat o doporučení personalistku.

„Není důvod panikařit,“ pokračovala jsem. „Tohle je jenom drobná potíž. Do pondělka budu mít novou práci. Novou a lepší. Nejlepší na světě.“

No, možná ne úplně nejlepší. Nejspíš se mi nepodaří dostat místo leštičky tesáků Alexandera Skarsgård v další řadě *Pravé krve*. Ale jeden nikdy neví. Najdu si džob u lepší agentury. Budu dělat větší zakázky pro velké klienty. Povedu tým lidí, co nekradou permanentní fixy, když se nedívám. Je čas na velké sny. Možná bych dokonce mohla odejít z Londýna. Zнала jsem pár holek, co se pracovně dostaly do New Yorku. Možná bych na pár let mohla taky odjet do Států a užívat si všechny ty radovánky ze *Sexu ve městě*. Nebo dokonce do Austrálie. Slyšela jsem, že v Austrálii je spousta příležitostí. Doufala jsem, že se mi podaří bez velkého násilí přemluvit Charlieho a Amy, aby jeli se mnou.

Zůstala jsem v koupelně a drhla ze sebe hanbu, zklamání a dvě horní vrstvy kůže, dokud jsem neuslyšela klapnutí vchodových dveří a vzápětí televizi. Zabalila jsem se do největších a nejnačechranějších ručníků, jaké jsem našla – pochopitelně ne svých – a vynořila se z koupelny, připravená povědět Amy vše o svých plánech. K naprostému zděšení kačenky jsem se už zubila ostošest.

Celé tři vteřiny.

„Jsou tohle moje ručníky?“ Uprostřed obýváku stála má spolubydlící Vanessa, v obličeji velice nenadšený výraz. „Protože jestli ano, musíš mi koupit nové.“

A sakra.

„Nemůžu je jenom vyprat?“ zeptala jsem se a můj křehký pozitivní postoj se v tu ránu sesypal.

„Ne, nemůžeš.“ Vypadala, jako že jsem ji strašně zklamala. „O ručníky se s nikým nedělím. Je to nechutný.“

Na tomto světě není moc skutečně příšerných lidí. Ano, existují krávy jako Raquel, které těší dělat druhým ze života peklo, ale zas na tom není tak, že by šla domů a ze srandy kopala do štěnat. Jak jsem se toho dne dozvěděla, i šovinisté přesvědčení o nadřazenosti bílé rasy mohou mít srdce na pravém místě, pokud je zastihnete ve správný den. Ale Vanessa Kittlerová je skutečně příšerná lidská bytost. Nepřekvapilo by mě, kdybych zjistila, že má ve svém pokoji celou hromadu štěnat jen proto, aby do nich kopala. Nikoho by neudivilo vidět ji v kožichu z dalmatinů. Vlastně by mě nešokovalo ani zjištění, že patří k britským nacionalistům.

Kdybych se dozvěděla, že je tajnou ilegální vůdkyní fašistické skupiny, plánující genocidu všech s nežádoucím indexem tělesné hmotnosti nebo podomácku obarvenými vlasy, možná bych nadzvedla obočí. Ale jen jedno. Vanessa je doslova nejhorší člověk, jakého jsem kdy potkala.

Prohlídla si mě odshora až dolů, oslnivá v upnutých černých džínách, bílém tričku s obscénně hlubokým výstřihem a černé kožené motorkářské bundě. U nohou na vysokých kramflecích stál stříbrný kufřík.

„Proč jsi přes den doma a používáš moje ručníky?“ Tvářila se, jako by mě právě načapala při šňupání lajny před očima vlastní mámy. „Nemáš být v práci?“

„Já myslela, že budeš celý týden pryč,“ zablekotala jsem; opravdu mě netěšilo stát uprostřed obývacího zahalená ručníkem. Vanessiným ručníkem. „Neměla jsi zamluvenou letenku na nějaké focení?“

„Zrušila jsem to,“ odpověděla a pohodila zářivě blond hřívou. „Jela jsem na letiště a zjistila, že mám letět EasyJetem. Na to seru. Proč jsi v mém bytě?“

Jako osobě natolik svědomité a trapně loajální, že se dosud potýká s nutkáním zavolat do kanceláře, kde právě dostala padáka, a ujistit se, že někdo změnil barvu veverky na návrhu papírových ručníků, mi tahle zpráva způsobila téměř fyzickou bolest. Vanessa je fotografka. A tím chci říct, že asi tak jednou za dva měsíce Vanesse dohodí někdo z přátel práci, kterou tu a tam vezme, a na pár dní vypadne z bytu s foťákem, který jsem před čtyřmi lety musela použít jako úhradu nájmu, protože jsem na něj neměla, a ona mi ho pak odmítla prodat zpátky. Ignorovala jsem tu část, v níž nazvala můj domov, kde bydlím už pět let, „svým bytem“. Věděla jsem jistě, že můj nájem uhradí víc než ze dvou třetin splátky za hypotéku, jenže Vanessa za střechu nad našimi hlavami nikdy nezaplatila ani vindru ze svého, takže se tím z jejího hlediska absolutně nic neměnilo na tom, komu byt patří. Fakt je, že od té doby, co Vanessu před utajeným počtem let přijali na studium výtvarného umění v Central Saint Martins, hradil hypotéku její táta. Slíbil, že bude platit, dokud školu nedokončí. Nedodělala ji a on ještě pořád cvakal. Co se Van týkalo, slib je prostě slib.

Zhluboka jsem se nadechla a znovu zahájila svůj oblíbený rozhovor. „Ráno jsem se dozvěděla, že jsem ve firmě něco jako nadbytečná.“

„Cože?“ Zamrkala a usmála se.

„Už mě nepotřebují.“

Nebylo čím dál snazší tohle říkat.

„Panebože.“ Vanessa se zasmála. Skutečně se rozesmála. „Vyhodili tě?“

Přikývla jsem a opřela jednu mokrou nohu o druhou; tiše z nich kapala voda.

„Co teď budeš dělat?“ Pomalu se posadila na pohovku a upřeně se na mě dívala. „Ty přece pořád jen pracuješ.“

„O nic nejde, je to kvůli restrukturalizaci,“ sdělila jsem nejen jí, ale i sobě jako připomínku. „Do týdne si najdu novou práci.“

„Seš sjetá?“ zeptala se. „Jako kde? Když si tě nechce nechat firma, pro kterou pět let makáš dvanáct hodin denně, z čeho soudíš, že o tebe bude stát někdo jinej? Jak vysvětlíš, že tě vykopli?“

„Nevykopli mě,“ namítla jsem a snažila se napanikařit. „Už mě nepotřebují. Tohle není podstatné. Mám haldu zkušeností.“

„Haldu zkušeností v tom, jak dostat padáka,“ odpověděla Vanessa. „Víš, co se říká – je snazší najít práci, dokud nějakou máš. Kdo uvěří, že tě vylili jen tak pro nic?“

Nic z toho jsem nepotřebovala slyšet.

„Kdybych já vedla pohovory ve tvý branži – ať už je to cokoli –, koho přijmu? Uchazeče, co pořád ještě pro někoho pracuje, poněvadž je dost dobrý, aby si ho nechali, nebo někoho, koho vyšoupli, protože už se jim nehodil?“

K čertu s její hnusnou logikou.

„Upřímně řečeno se divím, žes ještě nespáchala sebevraždu,“ řekla a natáhla se na smetanově zbarvené pohovce, aniž by si vyzula holínky. Je opravdu zlá. „Když teď nemáš práci, bude těžký unýst všechny ostatní tragický aspekty tvýho života.“

„Ostatní tragické aspekty?“

„Bez práce, bez přátel, s nikým nechodíš...“ Odpočítávala na prstech mé nedostatky. „A ty vlasy.“

Shodila jsem z hlavy ručníkový turban a popadla jeden mokrá pramínek. „Co je s mými vlasy?“

„Můžeš třeba vyrazit za nějakým sebezpoznavacím dobrodružstvím

jako v *Jíst, meditovat, milovat*," pokračovala, zjevně pobavená. „Jenže k tomu je nejspíš zapotřebí kapka fantazie. Zapnula bys konvici? Mám za sebou nejpříšernější ráno.“

Semkla jsem rty do chmurné linky. Vanessa měla nejpříšernější ráno. Jasně.

S Vanessou jsme na sebe narazily před pěti lety. Hledala jsem nové bydlení blízko práce a ona hledala novou spolubydlící, která by po třech měsících nezdrhla, protože Vanessa je živoucí noční můra. Což jsem samozřejmě nevěděla. Seznámil nás „společný známý“ alias Charlieho kámoš, co se Vanesse snažil dostat do kalhotek, a i když z mé strany skutečně nešlo o lásku na první pohled, měla krásný byt přímo uprostřed Clerkenwellu, odkud jsem došla do práce za dvacet minut. Říkala, že je fotografa, což mi připadalo fajn, protože jsem taky po amatérsku ráda fotila, dokud můj život zcela nepohltila práce. Chvíli jsme si povídaly, jak obě milujeme Bradleyho Coopera a Kinder vajíčka a nosíme šortky přes punčocháče, a během čtvrthodinky jsem podepsala nájemní smlouvu. V den, kdy jsem se stěhovala, jsme s Charliem a Amy měli to potěšení vidět Vanessu ohnutou přes opěradlo pohovky a Charlieho kámoše, jak ji ošukává. Víckrát jsem ho nezahlídla. Já už se Vanessy nezbavila.

Hned v prvních týdnech porušila všechny zásady společného soužití. Pila mou kořalku, kradla mi čaj i mléko, nikdy nekoupila toaletní papír, pouštěla si hudbu tak hlasitě, že jsem musela spát se špunty v uších. Na mém seznamu nejhroznějších ženských předechnala do roka i Angelinu Jolie. Hádala se s mými kámoškami, spala s mými kamarády, brala si bez ptaní moje oblečení a vím celkem jistě, že mi přinejmenším jednou šlohl peníze z peněženky. O mých pětadvacátých narozeninách udělala improvizovaný striptýz u tyče v restauraci, kde jsme jedli, protože „uvažovala o kariéře burleskní tanečnice“, a když jsem ji požádala, ať sleze, nazvala mě nudnou husou. Postačí říct, že na mé prarodiče to neudělalo velký dojem. V den, kdy umřel můj druhý dědeček (což s oním burleskním představením nesouvisí, pokud je mi známo), mi dala takovou herdu, že jsem měla na ruce týden modřinu. Prý ať se seberu a nedělám, jako bych natáhla brka já. Její oblíbené láskyplné oslovení pro Amy bylo „Trubka“ a Charlieho se otevřeně snažila dostat do postele ode dne, kdy

mi pomáhal se k ní nastěhovat, přestože věděla, co k němu cítím. A navzdory skutečnosti, že když se setkali poprvé, zrovna ji opíchal jeden z jeho nejlepších kámošů.

Samozřejmě existují důvody, proč jsem u ní zůstala. Nenávídím stěhování a ještě víc nesnáším bydlení s cizími lidmi. Amy odmítala odejít z domu v Shepherd's Bush, který sdílela s pěti budoucími zdravotními sestřičkami, a já se s nimi všemi odmítala dělit o jedinou koupelnu – ani náhodou. A jelikož hypotéku platil Vanessin táta, činže byla směšně nízká, takže jsem zvládla splatit všechny studentské půjčky, aniž bych se zruinovala. A jednou za uherský rok udělala Vanessa něco lidského a usoudila jsem, že není tak strašná. Strávily jsme třeba večer na gauči, čučely v telce na všelijaké cajdáky a zdrbaly všechny mužské, co kdy chodili po povrchu téhle planety, nebo Vanessa navrhla, že si objednáme čínu, a za celou dobu, co jsme jedly, se jí podařilo neurazit mě víc než dvakrát. A každoročně bez výjimky mi k narozeninám koupila nový vibrátor. Což je na Vanessu Fakt Moc Hezké. Navíc jsem hodně pracovala a ona byla často pryč. Až dosud to nějak fungovalo.

Když se ale znovu ozval zvonek u dveří, stála jsem ještě pořád v obýváku zabalená do ručníku, co nebyl můj, a strašně moc si přála bydlet v baráku v západním Londýně, kde se o záchod dělí šest lidí.

„Ahoj, promiň, trochu jsem se zdržela, zakecala jsem se s jednou...“

„Do prdele, co tu dělá ta kundomilka?“ zakvílela Vanessa. „Já se zjevím, tohle fakt nedám. Jako by nebylo už tak dost zlý, že seš tady ty, ještě se tu motáš tahle psychouška.“

„Kristepane, ona je doma.“ Amy ztuhla ve dveřích obýváku a výraz v jejím obličejí přešel od natěšenosti na čokoládové orgie k pohledu, který by i Meduse mohl připadat „trošku chladný“.

Při druhém setkání těch dvou se Vanessa mé nejlepší kamarádky zeptala, jestli je lesba. Pokud jsme věděly, důvodem té otázky byla výhradně Amyina volba bot a účesu. To, že přitom Amy seděla na klíně svému snoubenci Davovi na jejich zásnubní oslavě, Vanessu zjevně nezajímalo. Od té doby má Amy pomyslně zaškatulkovanou v přihrádce s označením „lesba“. I když Amy není ani trochu na holky. Což je Vanesse úplně putna.

„Jo, jsem doma,“ odpověděla, aniž by odtrhla oči od telky. „Protože tady bydlím. Ty ne. Takže si dej odpich.“

„Vím celkem jistě, že Tess tady taky bydlí, takže ti zřejmě nevyhovím,“ opáčila Amy s předstíranou zdvořilostí. „Já myslela, že jsi pryč?“

„Šmíruješ mě?“ zeptala se Vanessa. „Už jsem ti řekla, že nejseš můj typ.“

„Já vím, že ne. Dáváš přednost někomu s ptákem. Nebo spíš komukoli s ptákem. Co tvoje chlamydie?“

Vanessa se vymrštila a narovнала záda. „Probůh, tys jí to vyžvanila?“

Je dobré vědět, co upoutá její pozornost. Asi jsem Amy neměla vyzvonit, že moje spolubydlící chytla tripla od – no, vlastně se neví, od koho přesně –, ale když si to Vanessa nenechala pro sebe, tak já taky ne. A podotýkám na svou obranu, že Vanessa mi nic říkat nemusela, ačkoli vlastně musela. Jako jediná fungující dospělá osoba v bytě jsem dostala za úkol připomínat jí každý den, ať si vezme antibiotika. Vždycky je milé, když vám někdo projeví důvěru, třeba i spolubydlící ohledně svých pohlavních chorob.

„Není Tessina vina, že jsi taková flundra,“ řekla Amy, odložila na kraj stolu tašku plnou čokoládových dobrot a vyhrnula si rukávy. A já, takže se nakonec popereme? „Kdybys každý den udržela čtvrt hodiny zavřenou pusku a nohy u sebe, možná by se ti to nestalo.“

V tu chvíli jsem uviděla, jak se v plastové tašce rozsvítil displej Amyina mobilu. V průměru jí každý mobil vydrží tak dva měsíce – vážně, neznám nikoho tak lajdáckého. Kdoví kolik jejích poztrácených mobilů už našel můj přítel z parku. Ale místo abych jí udělala přednášku, jak řádně nakládat s elektronickými přístroji a věnovat jim péči, vytáhla jsem telefon z tašky a nechala ty dvě, ať si to vyřídí. Jako obvykle by si vůbec nevšimly, kdybych se vytratila. A tenhle hovor jsem musela přijmout. Volal Charlie.

„Amyin telefon,“ ohlásila jsem se krapet rozčileně. Ano, znám Charlieho deset let. Jo, tři poslední roky jsme pracovali v jedné kanceláři. Ne, nic se tím nezměnilo. Jsem. Pořád. Stejně. Zabouchnutá. „Tady je Tess.“

„Tess? To jsem já, Charlie – jsi... jsi v pořádku?“

Ach, Charlie. Je tak starostlivý.

„Jo, v pohodě,“ zalhala jsem a zavřela se v ložnici, protože v obýváku vypukla třetí světová. „Amy je zrovna u mě.“

„Co se stalo?“ Znělo to znepokojeně. Bůh mu žehnej. „Před chvilkou jsme dostali e-mail, že už ve firmě nepracuješ. Co se děje? Odešla jsi a nic mi neřekla?“

Teď jste se zasmáli, že jo?

„Poslali e-mail, že už ve firmě nepracuju?“ Položila jsem se na nadučené pěnové polštáře a zavřela oči. „To je vše, co tam napsali?“

„Jo. Ráno jsem ti chtěl poslat mail, ale pořád se mi vracel zpátky, a když jsi neodpovídala na textovky, zavolał jsem na personální, jestli nejsi nemocná. Pak poslali tohle. Tess, co se děje?“

„Restrukturalizace?“ napověděla jsem. „Zeštíhlení podniku? Snižování stavů?“

„Ale ne. Do prdele!“

„Jo.“ Cítila jsem, jak mi po tváři stéká slza, po nějaké době první.

Slyšela jsem Charlieho na druhém konci spojení vzdychat a představila si, jak sedí u stolu kousek od místa, kde jsem sedávala já; o tři stoly dál přes jednu řadu. Vlasy skoro ve stejném odstínu jako ty moje – tmavě hnědý s rezavým nádechem – jako obvykle rozčuchané. Kravatu má nejspíš uvolněnou, jako by bylo čtvrt na pět v pátek, a ne pondělí krátce po poledni, a na očích brýle s čočkami bez dioptrií, které koupil v Urban Outfitters ve snaze vypadat trochu chytřejí, protože má odpoledne jednání s významným klientem.

„Sakra, Tess,“ řekl po odmlce. „To mě mrzí. No do hajzlu. Takhle s tebou vyjebat.“

A ten magický způsob vyjadřování je důvodem, proč jsem já kreativní ředitelka a on vedoucí účtárny. Nebo aspoň proč je on vedoucí účtárny.

Do Charlieho Wildera jsem zamilovaná deset dlouhých let, ale vlastně mi připadá, že jich bylo víc. To, že je ten pravý, jsem věděla od první chvíle, kdy jsem ho uviděla sedět venku před kolejí naší univerzity a hrát na kytaru pokrytou samolepkami Smiths, vedle něj omšelý výtisk *Kdo chytá v žitě*. No tak jo, *Kdo chytá v žitě* jsem ani nečetla a od Smiths znám jen dvě nebo tři písničky z filmů nebo televize, ale stejně jsem se do něj zabouchla. Protože tyhle dvě věci znamenaly, že Charlie Wilder na rozdíl

od všech kluků, s nimiž jsem chodila do školy, je Strašně Oduševnělý. A když k tomu připočteme, že se svými sto devadesáti čísly mě Charlie převyšuje, i když mám podpatky, bylo těžké vzdorovat osudu. Bohužel musím po pravdě přiznat, že Charlieho nezasáhl Amorův šíp až tak přímočaře. Trvalo mi skoro devět měsíců, než jsem sebrala odvalu (tj. dostatečně se opila) a promluvila s ním, a tou dobou už s někým chodil. Nakonec, po dvou letech, kdy jsem přečetla každou knihu, o níž se byl jen náznakem zmínil, a naučila se všechny písňové texty, které kdy napsal Morrissey, jsme se nějak spřátelili. A jakmile se z nás stali přátelé, děsilo mě pomyslení, že bych Charlieho vystrnadila ze svého života, kdybych se přiznala, že ho nebetyčně a horoucně miluju. Pokud jsem viděla, on sám se ze všech sil nesnažil potlačovat své city ke mně. Nedošlo ani na podnapilé vyznáníčko, a jak mi Amy s oblibou připomíná, každé holce se v jistém bodě stane, že se nedopatřením pomuchluje se svým nejlepším kámošem. Nebo ho v případě Vanessy nakazí pohlavní chorobou. Všude, kam jsme přišli, si lidi mysleli, že patříme k sobě. Když se dozvěděli, že ne, chtěli vědět proč. Charlie se vždycky smál a říkal, že jsem pro něj až moc dobrá. Já vždycky se smíchem souhlasila. A přitom uvnitř umírala.

Ale neumřela. A tak jsme vyložené ztělesnění „jenom dobrých přátel“. Každou neděli chodíme do hospody a přejíme se yorkshirských pudinků. Charlie zabíjí mé pavouky a já mu kupuju ponožky. Dělá mu totiž příšerné potíže pamatovat na kupování ponožek. A pokaždé, když spolu mluvíme, ať už o práci, fotbalu nebo sezónní specialitě ve Starbucks, hrozně moc si přeju, aby mě pevně objal, zvedl do výšky, zatočil mnou a řekl, že mě miluje. Je to trochu smutné, připouštím. Co se mě týče, na světě existují dva druhy mužů – Charlie a ti, co nejsou Charlie. Na ty druhé se ani nepodívám.

Takže chápete, proč mi hned nedocvaklo, co přesně říkal.

„Moment – žádné další propouštění? Nikdo jiný nedostal padáka?“

„Ne, nikdo. A Michael právě oznámil, že jsme dostali tu zakázku na osvěžovač vzduchu. Všichni se ptají, kde jsi. Tohle je na hlavu. Co přesně ti řekl?“

Zdráhavě jsem mu převyprávěla celou historku, čím dál sklesleji, protože mi začínalo svítat. V Donovan & Dunning se žádá restrukturali-

zace nekoná. Ve skutečnosti snížili stav o jednu osobu: mě. Byla jsem pro firmu přítěží. Jednoduše jsem nechápala proč. Co jsem udělala špatně?

„Pokusím se zjistit, co se děje,“ slíbil Charlie, když jsem domluvila. „Chceš večer přijít? Můžeme se pořádně ztrískat a dívat se na *Top Gun*, co říkáš?“

Top Gun mám ráda.

„A koupím všechny ty holčičí blbiny, jo? Však víš – víno, obří sušenky, čokoládu, co není tyčinka Mars.“

Holčičí blbiny mám taky ráda.

„No tak, Tess, uleví se ti. Víš, že tohle chceš.“

A opravdu jsem to chtěla. Ale nesnesla jsem pomyšlení, že budu schoulená na Charlieho gauči jíst čokoládu, co není tyčinka Mars, a on tam bude sedět plný soucitu. Jediné, co může být horší než milovat někoho, kdo neopětuje vaši lásku, je milovat někoho, kdo vás lituje.

„Myslím, že chci jenom spát. Jsem vážně unavená,“ řekla jsem, vybalila se z ručníku a oblékla se do noční košile, uložené pod polštářem. No a co, že je teprve poledne. Jsem nezaměstnaná. „Zavolám zítra, jo?“

„Určitě zavolej,“ řekl stroze. „Bude to dobré, uvidíš. Mám tě rád.“

„Já tebe taky,“ odpověděla jsem a cítila, jak mnou při každém z těch slov projíždí bolest. Ne proto, že to nemyslel vážně, ale protože to myslel vážně. Jen ne stejně. „Jo a Charlie – vím, co řekneš, ale můžeš připomenout Sandře, ať změní barvu veverky?“

„Jsi beznadějnější případ,“ povzdechl si. „Vyřídím.“

Ukončila jsem hovor, zalezla do postele a zavrtala se i s hlavou pod příkrývkou. Vanessa a Amy byly v obýváku pořád ještě v ráži. V tomhle stadiu jsem už ani nerozpoznala, o čem se hádají – jen na sebe pištivě vriskaly. Znělo to jako *Příběh hraček 3* v podání delfínů. A nelhala jsem – opravdu jsem byla vyčerpaná. Zítra vstanu a napíšu si CV. Charlie zatím zjistí, co přesně se v práci podělalo, a já pak obvolám všechny příjemné náborové a reklamní agentury a dám vědět, že jsem připravená na novou výzvu. Možná stačí jednoduše spát, a až se probudím, všechno se spraví. Koneckonců, ve filmech to takhle chodí.

Kapitola třetí

Během čtyř dnů, co uplynuly od mého propuštění, jsem získala následující poznatky. Zaprvé: to, co funguje ve filmech, v reálném životě neplatí. Zadruhé: reklamní branže je ekvivalentem filmu *Protivný sprostý holky* v kreativním průmyslu. Zatřetí: čtyři dny není dost dlouhá doba, aby vlasy zahájily samoočistu. Začtvrté: když jednoduše nevstanete, přestanete po dvou a půl dnech vnímat, že vaše vlasy nechutně zavánějí, takže je to vlastně fuk.

V úterý jsem se probudila silná, sebejistá a pevně odhodlaná napsat novou kapitolu v *Příběhu Tess*. Amy brnkla do práce, hodila se marod kvůli setrvalé migréně a v roli roztleskávačky a dýdžejky v jednom se snažila zvednout mi náladu motivačním mixem z mé fonotéky, plné nikdy nehraných kousků. Kolem poledne jsem měla senzační CV a už jsem obvolala všechny reklamní agentury v Londýně a nechala jim vzkazy na záznamníku. Lila jsem do sebe jedno kafe za druhým, pět a půl. Velkých hrnků. Ve čtyři měli můj CV v osmi náborových agenturách, byla jsem šestkrát na záchodě a Charlie se ozval přinejmenším desetkrát, pokaždé s jinou šuškanou ohledně toho, proč „už ve firmě nepracuju“. Zdálo se, že podle tří nejoblíbenějších jsem vynášela informace konkurenci, nutila vydíráním nadřízené, aby mě povýšili, a – tohle se mi líbilo nejvíc – spala jsem s Michaelem a ten mě poslal do Francie, kde mám přivést na svět jeho dítě. Evidentně proto, že se píše rok 1852 a tohle děláme, když nás zbouchne šéf.

Když Amy v šest odpoledne odešla do baru, kde se občas namáhá pracovat, Charlie mi poslal e-mail s patnáctou verzí toho, co se o mně proslýchá (údajně procházím změnou pohlaví a po Novém roce se vrátím

jako Terence), a přijala jsem toho dne pátý telefonát se sdělením, že teď nikdo nenabírá nové lidi a je to hodně špatné. A jestli třeba neuvažuju o rekvalifikaci na učitelku. Zabalila jsem to. Neboli jsem ze sebe svlékla lidský ohoz, oblékla své nejnechutnější rozedrané flanelové pyžamo, vyjedla lednici a vypnula kradený mobil. O čtyřiašest hodin později jsem ho znovu zapnula, zjistila, že se mě pokusili kontaktovat jen Amy a Charlie, a zase ho vypnula. Jediným světlým bodem bylo, že když jsem v hodině vyhrazené seriálu *EastEnders* vyšla z pokoje, Vanessa někam záhadně zmizela i s kufrem a vši svou jedovatostí.

V předchozích dvaasedmdesáti hodinách jsem vstávala z postele, jen abych se vyčurala, vzala si něco z lednice nebo přinesla z obývacího pokoje další řadu *Sexu ve městě*. Žádná z hrdinek *Sexu ve městě* nikdy nedostane papáka. A všechny nakonec mají mužského, kterého chtěly. I když je jedním z nich Steve. Necítila jsem se líp. Tak jsem se dívala dál.

Ale o tři dny později vesmír a Amy rozhodli, že co je moc, to je moc. „Vstaň, vstaň, vstaň!“ Amy mě začala pleskat po tvářích a hopsat v hlavě mé postele nahoru a dolů. „Je sobota. Musíš vstát. Tohle je intervence, vojenskej zásah.“

„Nechci žádnou intervenci,“ zachroptěla jsem, odstrčila ji a zabořila obličej do hromádky polštářů. „Dej mi pokoj.“

„Ne, nejseš Anna Franková a neschovááš se před nacisty. Je na čase, abys hejbla zadkem.“ Skočila mi na záda a sevřela mě stehny kolem pasu. Na tak drobnou dívku měla spoustu síly. „Musíš se jít osprchovat. Jde se ven. Mezi lidi.“

„Ani náhodou,“ protestovala jsem, zvedla se na všechny čtyři a snažila se ji shodit, ale Amy se držela, jako by jela na nějaké prašivé kobyle. „Nech mě spát.“

„Nemáme čas – špatně parkuju. Dělej, lenochu, oblíkni se.“

Na Amyině intervenci se samozřejmě podílel Charlie. Setrásla jsem ji a snažila se vytvořit z chciplé kočky na své hlavě něco na způsob ohonu. Ne že by Charlie nestrávil víc než jednu noc na podlaze mé koupelny, kde mi držel vlasy, zatímco jsem vyklápěla polovinu toho, co měli v univerzitním baru, ale přesto jsem se snažila nevypadat před ním jako úplná špindíra, pokud možno. Když to zvládnou.

„Jak můžeš špatně parkovat? Přece nemáš auto.“ Zamrkala jsem v den-
ním světle na siluetu velice vysokého a hezkého muže za oknem.

„Je to šílený, Tess. Jdeš na internet, zeptáš se nějakýho chlápka, jestli
ti půjčí vůz, dáš mu číslo kreditky a to mě poser, máš auták,“ odpověděl.
Sarkasmus nepatří k Charlieho silným stránkám. Na rozdíl od krásných
poddajných vlasů a nádherných očí. A dlouhých, předlouhých nohou.
A širokého hrudníku. Teď ale odbočuju od tématu.

„Kdybys nebyla úplně mimo, vzpomeneš si, že dnes odpoledne má
moje neter křtiny a jsme pozvané.“ Amy uvolnila kung-fu sevření, sku-
lila se z postele a nakrabilila nosík. Černé mikádo měla rozcuchané
a tváře námahou zrůžovělé. Vypadala jako zosobnění zdraví. Pravý opak
toho, jak jsem vypadala já. „Tak vstaň a mazej do sprchy, protože ať se
ti to líbí nebo ne, jedeme na sever.“

Tahle karmická božstva nehrají fér.

„Tess! Amy!“

Jak velí tradice, máma vyskočila od kuchyňského stolu, jako bych se
vracela z války a nevolaly jsme před sedmnácti minutami, že sjždíme
z M1 a za sedmnáct minut jsme tam. Ale žádné objímání. Neobjí-
máme se.

„A Charlie.“

Můj nejlepší kamarád byl tradičně uvítán nemístně bouřlivým radost-
ným mručením jako vždycky od chvíle, kdy jsem ho poprvé přivedla
domů. Jediným člověkem na světě, který Charlieho miluje víc než já, je
moje máma. Těžko říct, jestli chce, aby se oženil se mnou nebo s ní. Je
sice vdaná a můj nevlastní táta je možná nejlepší mužský na téhle pla-
netě, ale to jí nezabránilo tisknout Charlieho k sobě trošku déle, než je
záhodno. Objali se. Vždycky se objímají.

„Rád vás vidím, Julie,“ vykvikl Charlie, když si na něj záludně sáhla.
„Vypadáte dobře.“

„Krásný víkend, že ano?“ Pustila Charlieho a posadila se ke stolu; Amy
zatím prohrábla ledničku a obsloužila se. „Budou to hezké křtiny. Musíš
být na sestru pyšná, co, Amy?“

„Ano, být nepředvídaně zbouchnutá je v dnešní době slušnej výkon,“

odpověděla Amy a s lupnutím si otevřela pivo. „Dvě děti se dvěma různými mužskými. Živoucí zázrak.“

„Tak moc pyšná,“ zářila máma, ve tváři ledový úsměv. „No a co teď děláš? Ještě chodíš s tím milým barevným chlapcem?“

Zavrtěla jsem hlavou a opřela se čelem o studený kuchyňský stůl. Zaváněl dezinfekčními ubrousky a ostudou.

„Ne, vlastně šlo jenom o sex,“ řekla Amy. Ráda s mou mámou mluví na rovinu. A nejhorší na tom bylo, že se jen rozehrívala pro vlastní máti. „Ale víte, co se říká – kdo jde jednou s černým...“

„To neznám. Moc zajímavé.“ Máma se vždycky začala nudit dřív než Amy, takže stočila pozornost k Charliemu. „A co ty, milánku? Jak to jde v práci? Je Tess pořád stejná tyranka?“

Jako by atmosféra nebyla už tak dost hustá.

V průběhu dvouhodinové jízdy do sedmého kruhu pekla jsem Amy a Charlieho důkladně informovala o situaci. Věděli, že jsem mámě neřekla o svém novém statusu nezaměstnané osoby a nemám v úmyslu jí nic říkat. Původně jsem tomu jen nedokázala čelit. Pak jsem samu sebe přesvědčila, že co nevidět najdu novou práci, takže vlastně nemá smysl jí něco vykládat. A potom jsem strávila tři dny pod peřinou a cpala se sušenkami.

Charlie soudil, že bych jí to měla říct. Myslí si, že je moje máma ještě příjemnější než Mary Poppins na neurologii. Charlie mou mámu miluje, protože ona miluje jeho. Amy zastávala názor, že bych jí neměla říkat nic. Moje máma je podle ní... jisté nehezké slovo, které jsem za celý život řekla nahlas jen dvakrát. Nemá ji ráda, protože máma nemá ráda Amy. A i když nikdo nechce o svých rodičích smýšlet špatně, Amyin názor v téhle věci je asi blíž pravdě než ten Charlieho. Je útěšné vědět, že existuje někdo, kdo o mně ví všechno a není geneticky ani z právního hlediska povinen milovat mě, ale stejně mě má rád. Bohužel to taky znamená, že Amy byla svědkem všech hádek, všeho křiku a slz, a jak se sluší a patří na nejlepší kamarádku, nosila v sobě všechnu nevraživost, která je mi z biologického hlediska odepřena.

Mámu miluju a vím, že ona miluje mě. Taky vím, že mě má radši, pokud se mi dobře daří. Když jsem udělala test na devadesát osm procent, chtěla vědět, proč jsem nezvládla ta dvě procenta. Dostanu-li přidáno,

chce vědět, proč mě rovnou nepovýšili. Když mě povýší, chce vidět kreditku, aby si to ověřila. Pořád na mě tlačí. Máma je ctižádostivá. Kdykoli mě tím rozhodí, snažím se mít na paměti, že bych měla být šťastná za soustředěné úsilí, s jakým mě postrkuje vzhůru po akademickém či kariérním žebříčku, a ještě šťastnější, že v dobách mého dětství neexistovaly televizní realitní show. Skoro určitě bych se ocitla v X Faktoru a v šesti letech tančila v soupravě diamantové podprsenky a kalhotek při *Milksbake* od Kelis. Ona za to nemůže, připomínala jsem si v tom roce asi tak potisící, jen pro mě chce to nejlepší. Chce jen, abych měla věci, které ona nemá. A v osmdesátých letech se až mockrát dívala na *Podnikavou dívku*. Není náhoda, že se jmenuju Tess.

„No jak víte, Tess nepracuje v mém týmu,“ odpověděl Charlie s opatrnou diplomacií. „Díkybohu. Je v práci tak dobrá, že by mě úplně ztrapnila.“

Charlie vždycky ví, co říct. S mámou jsme si sedly proti sobě a v tandemu se usmály. Máminy vlasy začínají šedivět a jsou kratší než moje, ale máme stejnou barvu očí a identicky gigantické dudy. Výšku ptáka Buka, až moc analytickou mysl a vrozenou neschopnost udržet melodii jsem zdělila po tátovi, ale jinak jsem Juliina věrná kopie.

„Tak co je nového?“ zeptala se a konečně se otočila ke mně. „Jaký je ten fajnový kancl? Už máš nové vizitky?“

„Ještě ne.“ Úporně jsem se snažila nelhat. „A práce kreativní ředitelky se vlastně tak moc neliší od toho, co jsem dělala předtím. Změní se jenom titul.“

Předpokládala jsem, že tohle je pravda. Všichni vědí, že ve skutečnosti děláte novou práci nejmíň rok, než dostanete příslušný titul.

„Všichni jsou úplně unešení – nemůžou se dočkat, až tě uvidí a uslyší, co jim povíš.“ Máma se ráda honosí mými úspěchy. „Na křtinách budou i tvoje sestry.“

Jupí!

„Kde je Brian?“ Rozhlédla jsem se po domě, kde jsem vyrůstala, a hledala nějaké stopy po nevlastním tátovi, alias jediném rozumném členovi své rodiny. Dává dokonalý smysl, že se mnou nemá žádné společné geny. „Schovává se?“

„Schovává,“ potvrdila máma. „Hraje golf. Vráť se ve dvě.“

Přikývla jsem a snažila se netvářit ustaraně. Případlo mi, že Brian poslední dobou hraje golf hodně často.

„Jo a Tess, Amyina máma se tady stavila, jestli bys prý odpoledne mohla udělat pár fotek.“

„Ráda bych, ale nevzala jsem si foťák.“ Kousla jsem se do rtu a doufala, že se máma nezeptá, kde ho mám.

Když jsem vloni v létě nevyšla s penězi kvůli směšnému víkendů last minute s Charliem, který jsem si nemohla dovolit a skončil tím, že si Charlie narazil dvaadvacetiletou blončku a já trčela našťavaně v penzionu, vyhandlovala jsem s Vanessou, že jí místo měsíční činže dám foťák. Ten, co jsem na mámě vyškemrala. Než se mi do cesty postavila práce, nosila jsem ho s sebou úplně všude. A teď ležel na stole mé spolubydlící „fotografky“ a ani se nehnul.

„No co, bude se muset bez toho obejít,“ pokrčila máma rameny. „Řekla jsem jí, že to beztak není fér. Celý týden tvrdě makáš a teď máš fotit na pitomejch křtinách její vnučky, co by tak ještě chtěla? Prokristapána, jsi teď ředitelka. A jak tu její holku pozoruju, tyhle křtiny nejspíš nebudou poslední. Bez urážky, Amy.“

„Nic se neděje,“ odpověděla. „Vím, že je ségra větší rajda než já.“

„Nepůjdeme se převléknout?“ Vstala jsem a popadla narychlo sbalenou kabelu, nejistá, co z mé garderoby tam Amy naházela, zatímco jsem se sprchovala. „Ať se pak nepereme o koupelnu.“

„Fajn.“ Máma se tvářila zklamaně, že se tak rychle snažíme pláchnout, ale věděla jsem, že si oddechla. „Ve tři čtvrtě na tři buďte dole. Do kostela půjdeme společně.“

Pomodlila jsem se, abych neshořela na škvarek, jen co vejdu dovnitř.

Křtiny proběhly tak dobře, jak jen můžou křtiny v malé vesnici probíhat. Mimina brečela, mámy vrkaly a děti, jimž bylo přes dvacet a v osmnácti práskly do bot, postávaly rozpačitě vzadu a odrážely otázky svých někdejších vedoucích ze skauta, proč ještě nebyla svatba.

„Nemůžeme se vzít,“ vysvětlovala Amy naší sedmdesátileté Hnědé sově, „protože jsme tři. Já, Tess a Charlie. Společnost naší lásku nechápe. Je to polyamorní záležitost.“

„Poly-cože?“ Paní Rogersová vypadala velice zmateně. „Tomu nerozumím, Amy.“

„Přesně tohle potřebujeme,“ zašeptal mi do ucha Charlie, jen co sebou zuchl na místo vedle mě. Oslava křtin se konala v hospodě, „skutečném kostele téhle vesnice“, jak se psalo. V salonku Millhouse bylo natřískáno; skoro všichni, s nimiž jsem chodila do školy, se tam nalévali pivem, zvěčňovali mobily Amyinu novou neteř Katniss a dávali fotky rovnou na její facebookové stránky. Když mi Amy řekla, jak se ta malá jmenuje, myslela jsem, že si dělá srandu, ale ne. Mělo mě to napadnout. Konec-konců, její starší sestríčka se jmenuje Bella.

„Jako co?“ Ťukla jsem svou dietní colou o jeho pintu piva a napila se. Jak jsem tušila, Amy se v mém šatníku plném praktického kancelářského oblečení moc nechytala, takže jsem v červenci po křtinách dítěte sestry své nejlepší kamarádky seděla v yorkshirské hospodě v černých kožených holínkách po kolena, zlaté oflitrované minisukni, v níž jsem jednou na univerzitě slavila příchod nového roku, a bílé bavlněné halence, co opravdu potřebovala vyžehlit. Ohoz jako hrom.

„Amy všem vykládá, že spolu chodíme jako trojka,“ řekl a ještě víc si uvolnil i tak volnou kravatu. „Myslím, že už ji nebaví, jak se pořád všichni ptají na Dava.“

„To ji přestalo bavit asi tak sedm vteřin po tom, co se s ním rozešla,“ odpověděla jsem a představila si veselý rozhovor s Lorraine z knihovny a Donnou z pošty, který mě dnes večer určitě nemine. „Teď se jednoduše nudí. Proč nás sem vůbec tahala?“

„Vím celkem jistě, že ti hlavně chtěla připomenout, proč jsi odsud vypadla. Podařilo se?“ Charlie dopil pivo a kývl hlavou k mé polo-prázdné sklenici. „Co piješ? Jdu k baru.“

Natáhla jsem ruku, oťrela mu pěnový knír z horního rtu a usmála se. „Dietní kolu. Nemám náladu na pití.“

„Bože chraň, abys ztropila scénu.“ Podíval se k místu, kde zrovna Amy předváděla jazz tap duchodkyním, co bydlí v domcích kousek od její mámy.

„Až tak zábavná nejsem,“ odpověděla jsem. „Tak či onak, díky, že jsi s náma jel. Děsnej opruz, já vím.“